

Richting het kwaad

Viveca Sten

Richting het kwaad

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

SAGA Egmont

Richting het kwaad

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

Originele titel *I farans riktning*

Originele taal Zweeds

Eerste druk mei 2026

Copyright © 2013, 2026 Viveca Sten en SAGA Egmont

ISBN: 9788727253374 (POD paperback)

ISBN: 9788726355352 (e-book)

ISBN: 9788726355260 (audiobook)

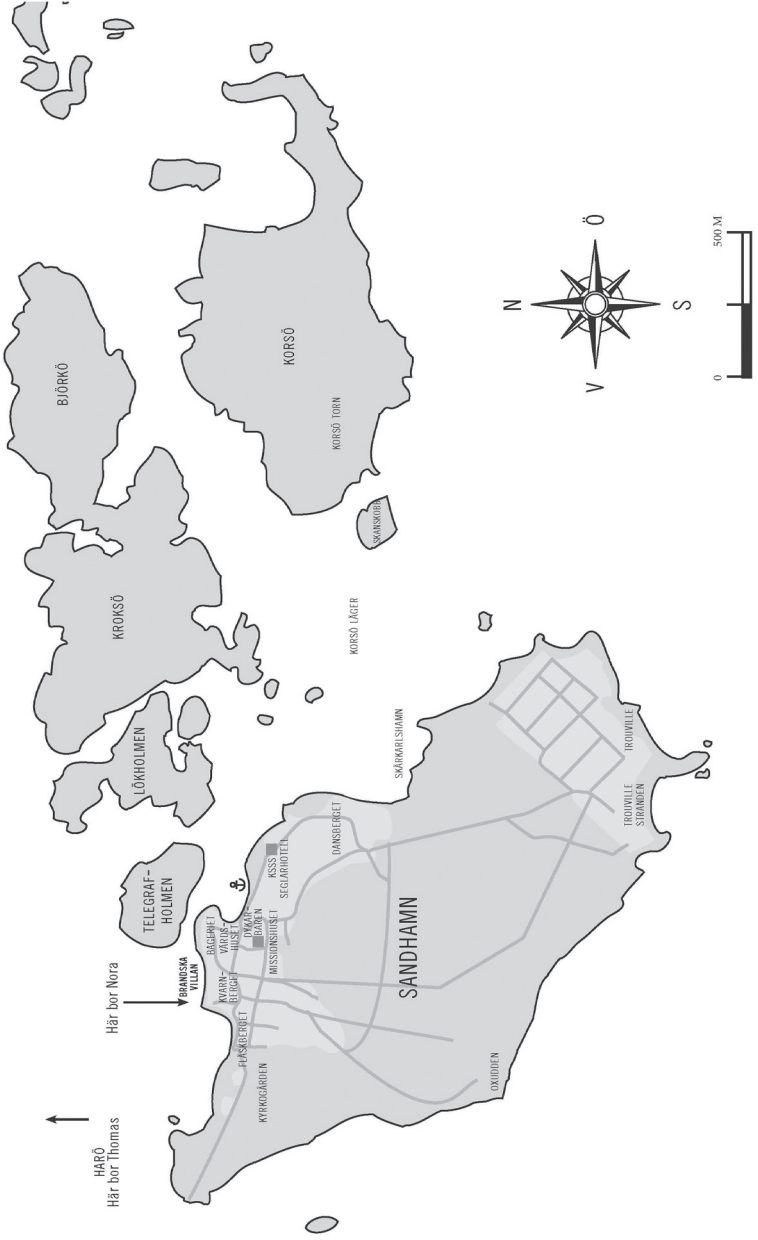
Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Ter herinnering aan Sascha Birkhahn 1911–2012

HARÖ
 Här bor Thomas

Här bor Nora

Woensdag 24 december 2008

1

Als ze maar eenmaal op Sandhamn was, dan zou alles goed komen. Ze voelde zich nergens zo veilig als daar.

Jeanette Thiels herhaalde de woorden als een mantra toen ze door de sneeuwrij op de snelweg reed. Ze moest meerdere keren haar tranen wegnippen om de weg goed te kunnen zien. Bij Skurubron raakte ze bijna in een slip.

Ze reed langs de golfbaan van Fågelbro en het Strömmakanaal. De boot zou over een paar minuten vertrekken, om kwart voor drie. Die moest ze halen, het was de laatste afvaart van die dag.

Na een eeuwigheid zag ze de haven van Stavsån opdoemen en reed ze de halfvolle parkeerplaats op. Ze prutste wat met het alarm, maar slaagde er uiteindelijk in de Ford op slot te doen.

De wind beet in haar wangen, de temperatuur was behoorlijk gedaald en het moest buiten minstens min tien zijn, als het niet kouder was. Een stuk verderop tikten de lijnen tegen een lege vlaggenmast en op het open water tussen de eilanden hadden de golven enorme schuimkoppen.

Ze kreeg een licht misselijk gevoel, maar had geen tijd zich daar druk om te maken.

Met gebogen hoofd haastte ze zich naar de kade, waar de grote boot in het schemerdonker lag te wachten. Ze was de laatste die aan boord ging, achter haar werd de loopplank ingetrokken en een paar seconden later voer de boot uit. Toch kon ze het niet nalaten even om te kijken om te zien of er niemand stond.

Jeanette kroop in het achterste gedeelte van de boot in een hoekje in elkaar en trok haar capuchon over haar hoofd, zodat haar gezicht nauwelijks zichtbaar was. Ze wist dat ze iets zou moeten eten, maar was te moe om naar de cafetaria op de bovenverdieping te gaan. In plaats daarvan verzonk ze in een soort toestand tussen slapen en waken terwijl de motor op de achtergrond dreunde. Het ritmische geluid had een kalmerend effect.

Haar mobiele telefoon trilde in haar zak en ze stak automatisch haar hand uit, maar trok die snel weer terug. Ze wilde niet weten wie haar belde.

‘Volgende steiger Sandhamn,’ kwam er uit een knetterende luidspreker. ‘De kapitein en de bemanning wensen iedereen fijne kerstdagen.’

Jeanette zag het beeld van Alice voor zich en probeerde niet te gaan huilen. Op dit moment waren Michael en zij vast bezig met de laatste voorbereidingen. De kerscadeaus lagen ingepakt onder de boom en in de keuken rook het naar kerstham en gehaktballetjes. Michaels ouders zouden zo wel komen, beladen met cadeaus.

Alice had haar gevraagd kerst met hen te vieren. Dat was het laatste wat ze had gezegd voor ze wegging.

‘Mam, alsjeblieft. Eventjes maar, een paar uur.’

Jeanette had haar hoofd geschud en geprobeerd een kus op Alice' voorhoofd te drukken. Maar Alice had haar hoofd opzij gebogen en Jeanettes mond raakte alleen vluchtig haar haar.

Haar slechte geweten speelde op. Waarom liep het altijd zo verkeerd?

De boot zou over een paar minuten aanleggen en ze kwam overeind om nog even naar het toilet te gaan.

Toen ze de deur opendeed, schrok ze van de aanblik van een lijkleke vrouw in de spiegel. Het duurde een paar seconden voor ze begreep dat dat haar eigen spiegelbeeld was. Ze had donkere wallen onder haar ogen en haar huid was grijs. Er liepen diepe plooien van haar neus tot haar mond.

Ik zie eruit als een oude vrouw, dacht ze. Waar is de tijd gebleven?

Toen ze haar handen waste ontweek ze haar spiegelbeeld.

Het geluid van de motor werd zachter, dat betekende dat de kapitein vaart had geminderd en door de zeestraat naar Sandhamn voer.

Ze pakte haar tas van de modderige vloer en hing de riem over haar schouder. Er waren weinig mensen aan boord, maar ze bleef zo lang treuzelen dat ze uiteindelijk de laatste in de rij was.

'Vrolijk kerstfeest,' zei de matroos toen ze haar kaartje afgaf.

Jeanette probeerde een glimlach op haar gezicht te toveren.

De andere passagiers hadden de steiger al verlaten, het was te koud om onnodig te blijven hangen. Toch zette Jeanette haar tas neer en keek ze naar de bekende omgeving om zich heen.

Langs de sneeuwrij gemaakt strandpromenade tussen de steiger van de veerboot en het Seglarhotell lagen hopen sneeuw. Op de brede strook strand waren tientallen boten aan land gebracht voor de winter, ze lagen onder met sneeuw bedekte zeilen.

In het westelijke deel van de haven was vaag het gele gebouw van het Vårdshus zichtbaar met lichtsnoeren op de gevel. De fonkelende lampjes maakten haar bijna weer aan het huilen. Ze pakte haar tas en ging op pad.

Het rook sterk naar hyacinten in het Seglarhotell. Achter de hoge balie stond een blonde receptioniste met een kerstmuts op. Jeanette noemde haar naam.

‘Ik heb vanochtend gebeld voor een kamer.’

Het meisje heette haar vrolijk welkom. Jeanette vond haar roze lippenstift maar slecht bij de rode kerstmuts passen.

‘Inderdaad,’ zei de receptioniste. ‘Welkom. U krijgt een van de appartementen achter het zwembad. Ik hoop dat u niet bang bent in het donker.’

Ze lachte opnieuw, alsof ze iets grappigs had gezegd.

‘Het hoofdgebouw is dit weekend helaas bezet, alleen de appartementen zijn nog vrij.’

Voordat Jeanette wat kon zeggen, ging ze verder: ‘Het diner wordt geserveerd vanaf zeven uur. U moet wel reserveren. Acht uur vanavond, schikt dat?’

Jeanette knikte.

‘Het is een fantastisch kerstbuffet,’ zei de receptioniste. ‘Alles wat u zich maar kunt wensen, vijftien soorten ingelegde haring. En de Kerstman komt natuurlijk ook, voor alle zoete kinderen.’

Ze gaf Jeanette een knipoog. Ze leek zich niet af te vragen of een alleenreizende vrouw van middelbare leeftijd wel op het bezoek van de Kerstman zat te wachten.

‘Hebt u hulp nodig met uw bagage?’ vroeg ze vervolgens. ‘Het is niet zo ver, nog geen honderdvijftig meter. De buitentrap af en dan naar rechts. Volg het sneeuwvrij gemaakte pad langs de

midgetgolfbaan en daarna bij het zwembad weer rechtsaf. U hebt het tweede huisje na de ingang.'

'Ik red me wel,' mompelde Jeanette.

Haar oren suisden toen ze naar haar tas reikte.

'Ik hoop dat u fijne kerstdagen bij ons zult hebben. Morgenochtend om zeven uur is de vroegmis in de kapel van Sandhamn, mocht u daar heen willen. Dat is altijd erg sfeervol.'

Eindelijk overhandigde ze dan de sleutelkaart en Jeanette pakte haar tas om te vertrekken. Toen bedacht ze zich.

'Ben ik de enige die daar logeert?' vroeg ze zachtjes.

'Momentje, ik zal even kijken.'

De receptioniste keerde zich zo snel om naar het scherm dat haar muts op en neer wipte. Ze fronste haar voorhoofd voordat ze weer opkeek.

'Ja, u bent daar helemaal alleen.'